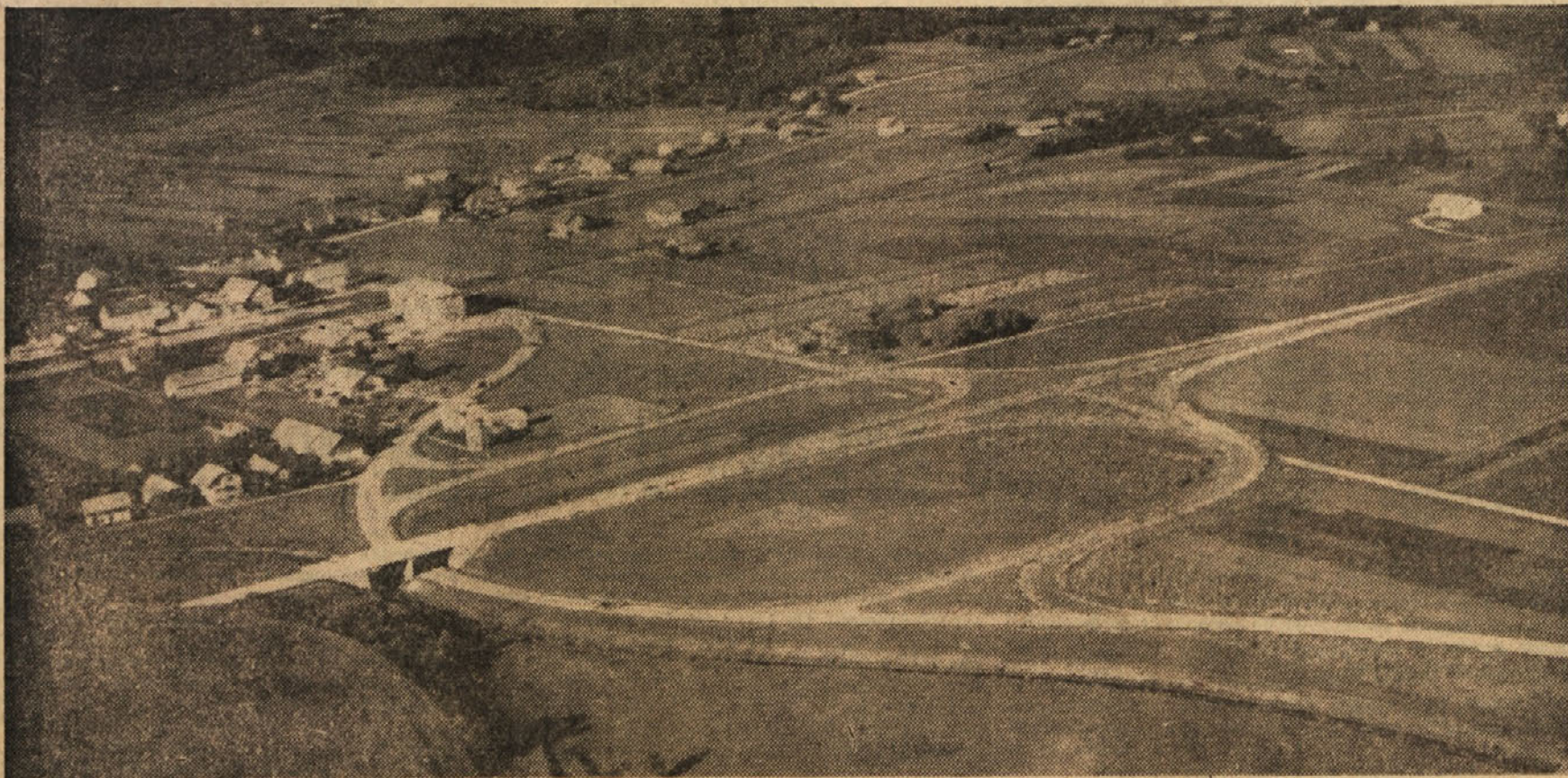

Izdaja »Zasavski tednik« v Trbovljah. — Ureduje uredniški odbor. — Odgovorni urednik Stane Suštar. — Naslov uredništva in uprave: »Zasavski tednik«, Trbovlje 1, Trg revolucije 23. — Telefon št. 91. — Račun pri Komunali banke Trbovlje 606-70-1-146. — List izhaja vsak petek. — Letna naročnina 400 din. polletna 200 din, četrtletna 100 din, mesečna 40 din. Cena izvida v kolportu: 10 din. — Tiska tiskarna Časopisnega podjetja »Slov. poročevalce« v Ljubljani. — Reklamacije, ki morajo biti v uredništvu najkasneje v torkih, se ne vračajo.

SAMO ENO IZMED MNOGIH DARIL, KI SMO JIH LETOS SPET POKLONILI NASI SOCIALISTIČNI DOMOVINI

Naš zgodovinski dan

1941 — Jugoslavija, od vseh strani obkrožena od sovražnikov, ki so jo hoteli uničiti in izbrisati z zemljevida. — To je bil naš sovražnik, ki je okupiral tisto leto Jugoslavijo.

Odgovor naših narodov, ki so se zbrali okrog KPJ, je bil OSVOBODILNI BOJ, boj, v katerem je rasla nova država, država svobodnih ljudi, nova država — država novega tipa.

Narodnoosvobodilna vojna je vse bolj dobivala značaj socialistične revolucije in se razvijala v popolnoma novih pogojih.

V osvobodilnem boju je rasla nova država, FEDERATIVNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA, namesto stare nesposobne monarhije.

Nova Jugoslavija je nastajala in se razvijala v procesu osvobodilnega boja, istočasno pa je rasla in se širila nova ljudska oblast. Specifičnost osvobodilnega boja narodov Jugoslavije je bila visoko razvita nacionalna zavest naših ljudi, strastna mrznost proti okupatorju. Razvijala se je v tistih letih naša ljudska armada, in kar je glavno: v tem procesu naše ljudske revolucije je nastala močna, nedolovljiva zveza množic, prava ljudska zveza.

Ta poseben karakter razvoja naše ljudske države, ki je nastajala in rasla v procesu ljudske revolucije, ne nasprotuje

gače in divizije, ki so s puško v roki potrjevale zgodovinske sklepe II. zasedanja AVNOJA v Jajcu.

Po vsej naši državi so se seznanjale naše ljudske množice o zgodovinskih sklepih, ki smo jih takrat napravili. Ti sklepi so podirli sleherni upanje, da se spet povrne staro. Rodila se je nova Jugoslavija — povratka v staro ni več! Kmetje, delavci in inteligenti — vsi, ki jim je bila pri sreči nova socialistična Jugoslavija, so z veseljem poslušali in sprejemali vesti v decembrskih dneh leta 1943, ko so na terenu oznanjali in tolmačili zgodovinske sklepe, sprejete na II. zasedanju AVNOJA.

Ko danes listamo po tej naši zgodovinski knjigi, se pred nami zgrinjajo tisoči in tisoči dogodkov in podobe iz preteklosti: iz tistih mračnih dni za nami, ko je bila vsaka misel o svobodi, o boljšem življenju kaznovana z mučenjem in pretepanjem naših svobodoljubnih ljudi, z ječo in streljanjem naših najboljših. Spominjam silij nazaj v tiste težke dni, ko so hoteli s silo izbrisati jugoslovanske narode, spomin na slavne dni naše velike borbe. Spomin na 29. november 1943, dan rojstva naše današnje socialistične Jugoslavije.

To je naš dan, dan, na katerega se spominjamo s ponosom in

kri naših revolucionarjev, partizanov in borcev v narodnoosvobodilni borbi.

In ta dragocena prelita kri je rodila sadove: rojstvo nove Jugoslavije.

Petnajst let je minilo od tega našega velikega dne. Od takrat smo utrđili pridobitve naše velike socialistične revolucije, vklesali jih v naše delo: rasla je nova Jugoslavija, rasle so naše nove tovarne in rastel je naš novi človek, človek s socialističnim razumom. Danes je naša Jugoslavija v svetu svetilnik miru, pobornik za sodelovanje z vsemi, ki mislijo pošteno. Naše delo in naši uspehi nam danes bolj kot kdajkoli potrjujejo pravilnost naše poti, in še bolj potrjujejo sklepe zgodovinskega zasedanja AVNOJA v Jajcu, da bo o ureditvi naše države odločal jugoslovanski narod sam. To smo potrdili že v času naše revolucije, potrdili smo 11. novembra 1945. leta na svobodnih volitvah, ko smo glasovali za novo Jugoslavijo, in potrjujemo že vsa povelja leta v nenehni in vztrajni borbi naše socialistične izgradnje in v borbi za mir v svetu.

Dolga je bila pot petnajstih let od zasedanja v Jajcu, in ta naša pot drži naprej, dalje v srečnejšo in lepšo prihodnost. In na tej poti stojimo trdno, kot smo stali vseh tistih let, ko smo začeli naš veliki boj, našo socialistično revolucijo, ki je rodila bogat sad — FEDERATIVNO LJUDSKO REPUBLIKO JUGOSLAVIJO — ponos naših narodov.

Lidija Šentjurec v Hrastniku

V ponedeljek, 24. novembra, je obiskala Hrastnik članica Zveznega izvršnega sveta in zvezna poslanka za revirje, tovarišica Lidija Šentjurec. Popoldne ob 16. uri je imela

širše zborovanje, na katerem so se zbrali politični in družbeni delavci hrastniške občine, ki jim je govorila o aktualnih političnih in gospodarskih vprašanjih.

Skozi tri desetletja

(Tri navadne zgodbe)

Začel se je december. Sneg se je strdil in živo srebro moralo precej zmrzniti navzdol.

Na mi je prinesla par novih, debelih in volnenih nogavic, rekoč:

— Na fant, zunaj je mrzlo, utegnil bi se prehladiti. Lahno sem se nasmejati, skril obraz proti tlem in pomislil do kole imam samo sto korakov, kaj pa tisti, ki bodo prišli iz Colniš, St. Lamberta in še od dle. Toda ubogljivo sem na navadne nogavice obul še volnene.

V razredu je bilo toplo in tisti, ki so prišli od daleč so si greti premle roke in noge ob peči. Toplota jih je omamljala. Deklica ob tabli je že zatislila oči, na velike veselje fantov, ki so ji pričeli nagajati, da je hlapajoč stekla v klop.

Nekdo je prinesel v razred veliko kepo snega. Postavil se je za vrata in čakal ugodnega trenutka. Spet so se odprla vrata. Kepa je švignila na kratko po zraku in treščila v dečka. Razred se je zasmejal, da so se kar šipe tresle...

Hipec kasneje je smeh zamrl. Naši pogledi so objeli dečka, ki je dobil kepo v obraz in se komaj opazno smejal. Preleteli smo njegovo drobno telo in se ustavili spodaj...

...BIL JE BOS, IN MODRINA NA NJEGOVIH PRSTIH SE JE UMIKALA RDEČICI.

Začuden se je namenil h klopi in brez besed sedel. Razred je onemel; še diš nam je zamrl. Ladu pa so stopile na čelo potne srage.

Deček, ki mu je zagnal kepo, se mu je približal. Nič ni rekel, samo položil je predenj debelo, rdečo jabolko. Lado je odmahnil z glavo in se ponovno nasmešnil...

Tisti čas je vstopila v razred učiteljica. Ubogljivo smo ustali, sklenili roke in strmeli v razpelo. Molil pa ni nihče. Vsi smo vedeli: pri Ladovih jih je enajst, očetu pa zelo skopo režejo kruh, tam doli v jami...

Tisti dan si nismo ničesar zapomnili, ves čas smo opazovali Lada in ga v mislih in željah obuvali v najtoplejše čevlje.

x x x

Zaprli so nas vse tri hkrati. Celica je bila ozka, malone brez zraka, na tistih starih, ne bi mogel reči posteljah, se nas je zdrinjalo štirinajst fantov. Sestro so vtaknili nekam drugam, menda k ženskam.

Peter je začel: — Eh, da smo zdaj v gozdovih, to bi jim dali, švabom!

Bil je štirinajstleten fant s čopom las na čelu in velikimi, sinjimi očmi. Fant, vajenec, iz Hrastnika mu je pritrdil:

— Kadar pridem ven, bi se zelo rad lotil našega ječarja...

Isti mah se je odprla zagoda na vratih celice, potem je zaškripal v ključavnici ključ in na pragu je stal ves rdeč v obraz ječar:

«Na voljo sem ti ptiček, kar loti se me...» Vse bliže je prihajal in potem smo skrili obraze v dlani. Udarjalo je in spet udarjalo, butalo ob zid, vmes pa smo slišali psovke. Vendar Time ni dal od sebe niti glasu.

Naše dlani so se krčile v pesti, da so pokali členki, in ko je slednjič ječar končal, trdno zaklenil vrata za seboj, so bili naši obrazi spačeni od srditosti. Le tisti vajenec je imel obraz ves kraven in nas začudeno gledal. Peter je šel k njemu in mu nekaj šepetal. On pa je zmajal z glavo, ne da bi črnil.

Nekoliko dni kasneje jih je taisti ječar peljal na delo, gor v kammolom. Na poti so mu pobegnili v gozd. Tužil je, streljal, spet tužil, kakor so kasneje pripovedovali starejši zaporniki, toda fantje se niso ustrašili.

Njihova pot je držala tja v svobodne gozdove, in tisti vajenec se je maščeval nad Nemci, tako sem leto kasneje zvedel. Nekoč je padel, s smehom na obrazu. Peter in Pavle pa še živita in za vedno bosta ohranila spomin na pogumnega fanta iz Hrastnika. In jaz tudi!

x x x

Prvih sem volil tistokrat in se zvedavo oziral po sobici. Tisti za mizo so bili sila resni, tu pa tam katero povedali, in nekaj črtali v bele papirje pred seboj.

Potem sem razločno videl, da so vsi tisti za mizo dvignili obraze in začudeno pogledali proti vratom. Obrnil sem se. Starejši možakar je držal pod roko, suhljato, zelo staro mamico, in jo počasi peljal proti mizi. Glasno je povedala svoje ime, tisti, menda je bil predsednik volilne komisije, pa ji je pokazal z roko:

— Tale je za to listo, ona za drugo.

Stara ga je pogledala izpod čela in zmajala z glavo: — Pa vendar ne mislite, da bom volila ono, drugo, črno...

To rekoč, je trdo prišla kroglico in se ne meneč za druge napotila k prvi skrinjici. Možato je stisnila dlan in šla z njo v skrinjico.

Tisti pri volilni skrinjici jo je opomnil, naj stopi še k drugi. Ona ga je zaničljivo premerila, nekaj zamrmrala in brez besed zapustila volišče.

Ko sem odhajal, sem slišal: — Dva fanta sta ji padla, doli na Dolenjskem, kaj nisi vedel?

Tisti pri skrinjici je močno zardel in odkimal... Naslednji dan so objavili volilne rezultate: z velikimi črkami je stalo v časnikih: volili smo za novo Jugoslavijo!

MILAN VIDIC

80 kilometrov ponosa

NOVO MESTO, 23. novembra 1958. — Kronist na avtomobilski cesti Bratstva in enotnosti je danes izpolnil poslednji list osem mesecev dolge kronike. Se enkrat se je ponovila podoba mladosti in bratstva iz Brčka, Samca in Sarajeva, iz Doboja in Zagreba, Beograda, in še deset in deset mladinskih delovnih akcij, tu v dolenski metropoli, ob dolgem jankomirskem mostu, ob zavojih pod Ivančno gorico, na vsakem metru elegantnega sivga traku, kjer sta se skupaj zbrali mladost in starost vednih obrazov ob veliki zmagi.

Dolenski, ki že vse leto utripa novo življenje, je zadnje dni prebela v mrzličnih pripravah na današnji sprejem in slovo od graditeljev.

Ze navsezgodaj se so proti Novemu mestu pomikale dolge kolone avtomobilov, iz različnih smeri so prihajali posebni vlaki. Oblačen novembrski dan ni bil ovira tisočim brigadirjev, tisočim delavcem in kmetov, da ne bi pohiteli tja, kjer so se pred in oktombem v snegu in mrazu prvi srečale prve brigade.

Stisk rok, pozdrav udarnikov s trase, starih prijateljev, in pesem, mladostna pesem iz bojov s kubiki s tovariških večerov, Besede veselja ob ponovnem srečanju.

● Nekaj po osmi uri se je pred jankomirskim mostom ustavila kolona avtomobilov. Množica brigadirjev in prebivalcev je navdušeno pozdravila predsednika Tita in najvišje državne in partijske voditelje. Natanko ob pol devetih je predsednik republike prerezal trak, ki je zapiral pot preko novega mostu na novo cesto.

Kolona avtomobilov je odbrzela proti Sloveniji.

● Slabo uro zatem se je dolga vrsta avtomobilov ustavila pri Ivančni gorici, kjer so čakali predstavniki slovenskega političnega življenja.

● Nekaj pred enajsto uro je predsednika Tita pozdravil v poslopju občinskega LO Novo mesto Franc Pirkovič.

● Natanko ob 11. uri se je tovariš Tito pojavil skupaj z drugimi gosti na slavnostno okrašen tribun. Množica 50.000 ljudi je navdušeno vzvalovila. Oglasili so se brigadirski pesem, brigadirski pozdravi.

Predsednik republike, Josip Broz-Tito je v svojem govoru med drugim dejal:

«Lotos je sodeloval pri graditvi tega dela avtomobilske ceste. »Bratstvo in enotnost« samo del naše mladine, nekaj nad 50.000 fantov in deklet, oziroma 54.000 mladih ljudi. Prihodnje leto jih bo moralo sodelovati še več, a jaz bi želel, da bi bilo iz let, v leto več novih in novih graditeljev, kajti kakor je pokazala minulost, je izgradnja objektov ne samo pomembna v materialnem smislu, marveč prav tako omogoča, da se pri tem izgrajujejo tudi naši mladinci...

Ti fantje in dekleta ne bodo nikoli pozabili tega skupnega dela mladih ljudi iz vseh ljudskih republik, skupnega življenja, ki so ga živeli tu, izmenjave mnenj s svojimi tovariši, skupne radosti i skupnih naporov. V njihovih srcih bo ostalo zapisano to, dokler bodo živeli. Želel bi, da bi ves naš mladi rod šel skozi takšno solo, skozi kakršno ste šli vi in iz skozi kakršno so šli tisti, ki so pred vami gradili druge objekte. To je nekaj, česar ni moč kupiti z nobenim denarjem. Takšni objekti, avtomobilske ceste in razni drugi objekti, so namreč važni za našo socialistično deželo, iz gospodarskih in drugih razlogov, prav tako pa je važno tudi, da se na njih izgrajujejo novi ljudje, važno je, da ti ljudje vedo in razumejo, kaj pomeni bratstvo in enotnost, kaj pomeni naša socialistična dežela in kakšen boji lik naših novih ljudi.

OB VELIKI DELOVNI ZMAGI JUGOSLOVANSKIH MLADINSKIH DELOVNIH BRIGAD IN OB 15. OBLETNICI USTANOVITVE NOVE JUGOSLAVIJE, 29. NOVEMBRU, ČESTITATA VSEM SVOJIM NAROČNIKOM, BRALCEM IN PRIJATELJEM

UREDNIŠTVO IN UPRAVA ZASAVSKEGA TEDNIKA, TRBOVLJE

našom marksizma in leninizma, ampak se bolj potrjuje dejstvo, da smo korakali po pravi poti, kajti nikjer ni zapisano, da se mora revolucija razvijati povsod enako in pod enakimi pogoji.

15 let je minilo od zgodovinskega dne — 29. novembra 1943. leta. Petnajst let je od tega, ko smo zapisali v našo zgodovino nov historični datum: rojstvo naše republike — FEDERATIVNE LJUDSKE REPUBLIKE JUGOSLAVIJE. Na terenu so se tedaj borile naše partizanske čete, Matija je kapitulirala tisto leto, rasle so naše nove bri-

veseljem, dan, ko se je dokončno izrazila pravilna pot revolucionarnega dela in misli jugoslovanskih narodov. To je tisti dan, ki nam je dokončno zajamčilo, da bo po krvavi borbi naše bodoča pot temeljila na revolucionarnih izkušnjah. To je dan, ko smo dali odgovor vsem tistim, ki še danes trde, da smo se izneverili stvari socializma in da jugoslovanski narodi niso gredo v socializem, zato, ker so si izbrali svojo pot.

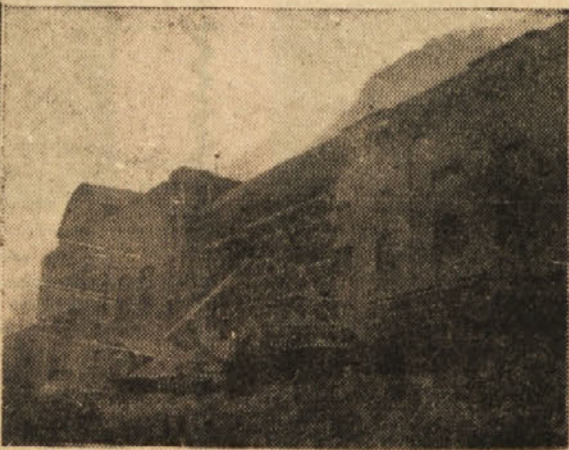
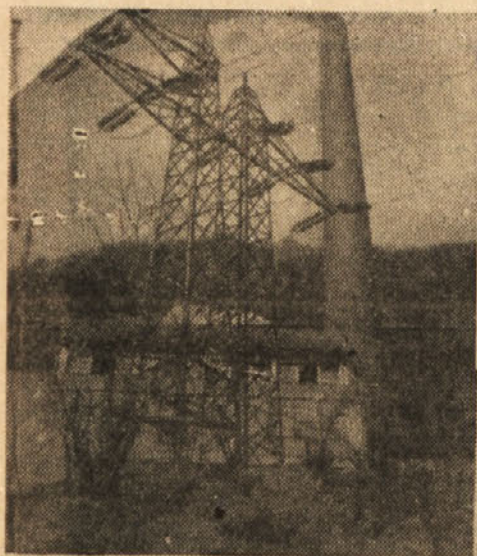
29. november 1943 je dan, ki je zapisan v zgodovinski knjigi naše revolucionarne poti, kateremu je bila podlaga prelita

V nedeljo, 7. decembra, vsi na volitve v odbore SZDL!

V glavnem mestu naše republike je še mnogo vprašanj, ki jih bo treba rešiti (predvsem vprašanje stanovanj, notranjega prometa, preskrbo, električne energije itd.), da bi mesto res postalo takšno, kakršno mora biti, a z razvojem socializma v Jugoslaviji in njenim nadaljnjim napredkom bo tudi to postalo mogoče.

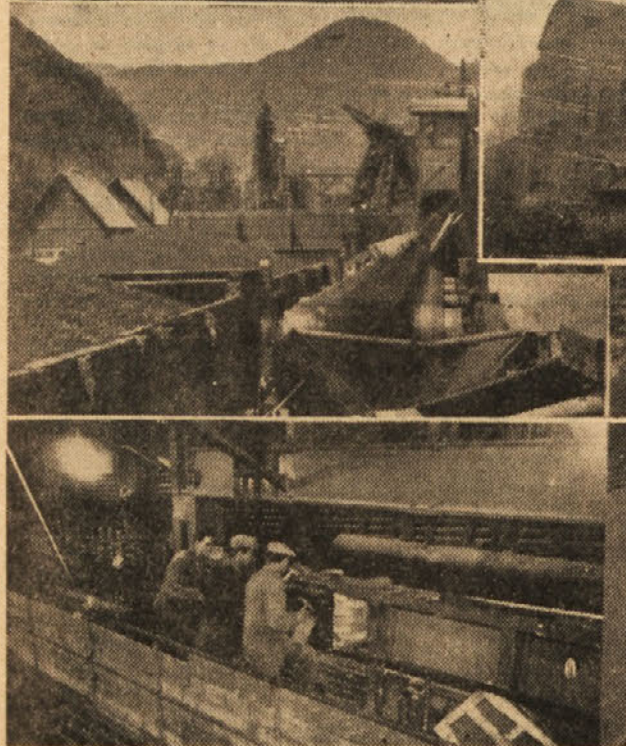
Delovni kolektiv

ELEKTRARNE TRBOVLJE

se pridružuje čestitkam
vseh delovnih kolekti-
vov ob 15. obletnici
USTANOVITVE NOVE
JUGOSLAVIJE,
29. novembra 1943
v Ljubljani

K 29. novembru, prazniku republike
Jugoslavije, čestita delovni kolektiv
Elektrarne Trbovlje vsem ustvarjal-
cem socialistične izgradnje, želeč
jim kar največ uspehov.

Delovni kolektiv
rudnika
rjavega premoga

Trbovlje - Hrastnik

ČESTITA VSEM DELOVNIM LJUDEM K PRAZ-
NIKU REPUBLIKE — 29. NOVEMBRU Z ŽELJO,
DA BI TUDI V BODOČE ZASTAVILI VSE SILE
ZA RAZCVET IN NAPREDEK NAŠE SVOBODNE
DOMOVINE.

NAJ ŽIVI 15. OBLETNICA USTANOVITVE
NOVE JUGOSLAVIJE!

GRADBENO PODJETJE

„SAVA“ VIDEM - KRŠKO

s svojimi obrati:

- TERACERSTVO
- CEMENTNINE
- MIZARSTVO

ČESTITA K PRAZNIKU REPUBLIKE VSEM SVO-
JIM NAROČNIKOM IN POSLOVNIM PRIJA-
TELJEM.

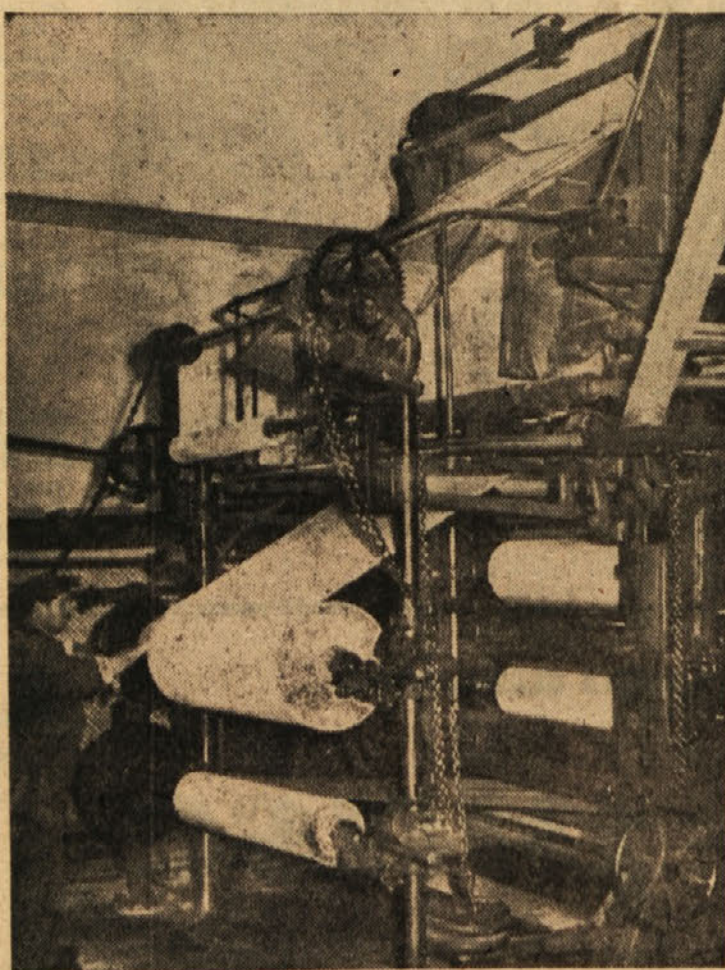
VSEM DELOVNIM
LJUDEM OBČINE

TRBOVLJE

Želi ob prazniku republike, 29. novembru še
nadaljnje uspehe pri graditvi in utrjevanju
trboveljske občine

OBČINSKI LJUDSKI ODBOR, TRBOVLJE
OBČINSKI ODBOR ZB NOV, TRBOVLJE
OBČINSKI KOMITE LMS, TRBOVLJE

in vse množične organizacije in društva trboveljske komune.

*Tovarna
dokumentnega
in kartnega
papirja*

RADEČE
pri ZIDANEM MOSTU

Delovni kolektiv podjetja čestita
vsem delovnim ljudem socialistične
Jugoslavije k prazniku REPUBLIKE,
29. novembru.

OBČINSKI KOMITE ZKS, TRBOVLJE
OBČINSKI ODBOR SZDL, TRBOVLJE
OBČINSKI SINDIKALNI SVET,
TRBOVLJE